

C A T R E
CURTEA DE APEL BUCURESTI SECTIA I PENALA

Subsemnatul Șerbănescu Eugen,

în calitate de inculpat/intimat în cauza care formează obiectul Dosarului nr. 22267/3/2020, prin prezenta, formulez

CONCLUZII SCRISE

referitoare la nelegalitatea punerii în discuție doar a motivelor orale de apel invocate de Parchet, antepronunțarea și lipsa de imparțialitate a instanței, precum referitoare și la decăderea Parchetului din dreptul de a formula motivele suplimentare de apel susținute oral ca urmare a refuzului Parchetului de a formula în scris motivele de apel suplimentare, încălcând obligația stabilită de instanță în acest sens prin încheierea de la primul termen de judecată

1. În Apel, Parchetul a formulat mai multe motive de apel **ÎN SCRIS**, iar la primul termen de judecată a formulat **ORAL MOTIVE SUPLIMENTARE DE APEL**.

Referitor la aceste motive suplimentare de apel, am solicitat și insistăm în solicitarea de a fi constatată decăderea Parchetului din dreptul de a formula motivele suplimentare de apel susținute oral pentru nedepunerea în scris a motivelor de apel suplimentare, încălcând obligația stabilită de instanță în acest sens prin încheierea de la primul termen de judecată.

Temeiul solicitării este dat de Art. 268 alin. 1 C.pr.pen. „(1) Când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen”, raportat la Art. 412 alin. 4 Cod pr. Pen. „(4) Apelul se motivează **ÎN SCRIS**, arătându-se motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază.”

Având în vedere că apelantul nu a depus motivele de apel în termenul stabilit de instanță, intervine sancțiunea decăderii prevăzută de art. 268 CPP, motiv pentru care solicităm constatarea imposibilității extinderii devoluțiunii apelului.

2. Instanța de apel, trecând peste apărările lui Eugen Șerbănescu în sensul menționat mai sus, **a procedat la punerea în discuție doar a motivelor suplimentare formulate oral și a rămas în pronunțare numai asupra acestora, fără a permite dezbateră completă a motivelor inițiale formulate de Parchet în scris.**

Procedând în acest mod, instanța de apel a încălcat dispozițiile Art. 404 alin. 1 C. pr. pen. raportat la Art. 420 alin. 10 C.pr.pen, în condițiile în care APELUL trebuie soluționat printr-o decizie, iar dispozitivul deciziei trebuie să răspundă tuturor cererilor și motivelor invocate, dispozițiile Art. 420 alin. 10 C.pr.pen. fiind clare în sensul că **“Instanța se pronunță asupra TUTUROR motivelor de apel invocate.”**

Prin punerea în dezbateră părților în Apel doar a motivelor suplimentare de apel formulate de Parchet în mod oral și rămânerea în pronunțare doar asupra motivelor suplimentare, instanța și-a format efectiv o convingere asupra acestora înainte de a permite părții să le dezbată complet.

Aceasta constituie antepronunțare, încălcând principiul exprimat de art. 421 și 404 C.pr.pen. privind dreptul de a fi ascultat și corespondența dispozitivului deciziei cu motivele de apel, în condițiile în care dispozițiile procedurale nu permit pronunțarea a două decizii asupra aceluiași apel, instanța de apel fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de apel printr-o DECIZIE, neputând pronunța O ÎNCHEIERE INTERLOCUTORIE DOAR ASUPRA UNOR MOTIVE DE APEL.

Din modalitatea, menționată mai sus, în care a procedat instanța de apel, se deduce în mod evident **ȘI O LIPSĂ DE IMPARȚIALITATE APARENTĂ**, respectiv o situație în care, **procedura**

creează impresia că o parte este favorizată. Selectarea motivelor de apel puse în discuție creează aparență de subiectivitate.

Conform jurisprudenței CEDO (Piersack vs. Belgia, 1982), o instanță care ia o decizie fără a permite dezbateră completă a motivelor invocate încalcă standardele procesului echitabil.

Imperativul procesului echitabil este consacrat în *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale* (adoptată la Roma în 4 noiembrie 1950 și ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din data de 31 mai 1994), care prevede, la Art. 1, că „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale **ÎN MOD ECHITABIL, ÎN MOD PUBLIC ȘI ÎN TERMEN REZONABIL**, de către o **INSTANȚĂ INDEPENDENTĂ ȘI IMPARȚIALĂ**, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. (...)”

Având în vedere toate considerentele menționate mai-sus solicităm reluarea dezbaterii asupra motivelor de apel formulate în scris, din moment ce celelalte sunt în decădere, așa cum am arătat.

În subsidiar, în măsura în care veți trece peste aceste apărări, solicităm respingerea motivelor suplimentare de apel formulate de parchet oral (și puse - doar acestea - în discuția părților) ca neîntemeiate.

Prin aceste motive suplimentare, atât cât s-a putut reține din lectura fluentă a procurorului de ședință, Parchetul susține că instanța de judecată a **motivată succint, insuficient, faptele de abuz în serviciu fără trimitere la probatoriul administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății.**

Astfel, Parchetul susține că instanța nu a precizat care sunt acei martori la care a făcut referire judecătorul de la Tribunalul București: *”La paginile 100-102 se regăsesc singurele argumente care au stat la baza*

soluției de achitare, insuficient, prin raportare la întreaga acuzație adusă inculpaților. Astfel, cum am precizat anterior, sunt avute în vedere declarațiile unor martori care nu sunt precizați, modalitatea de motivare fiind deficitară sub aspectul transpunerii declarațiilor martorilor în integralitate, fără ca apoi să fie coroborate.“

Așadar, Parchetul ne spune oral că **EXISTĂ O MOTIVARE**, dar care i se pare insuficientă și, deși ne spune că nu sunt precizați martorii avuți în vedere (ceea ce, nefiind adevărat, este o mistificare la adresa instanței), pretinde în mod nelegal că judecătorul avea obligația să transpună declarațiile martorilor în integralitate, aspect din nou nelegal.

Conform art. 396 alin. 1 și 2 C. Pr.pen.: „Hotărârile instanței trebuie să fie motivate, cu indicarea temeiurilor de fapt și de drept care au stat la baza soluției.” Motivarea trebuie să permită înțelegerea raționamentului instanței, astfel încât părțile să poată exercita căile de atac.

Standardul motivării hotărârii penale nu înseamnă că judecătorul trebuie să redea fiecare detaliu al probelor, ci că motivația trebuie să permită înțelegerea clară a raționamentului instanței .

Ce înseamnă „**înțelegerea raționamentului instanței**”?

Judecătorul trebuie să arate cum probele administrate au fost apreciate și cum au condus la soluția finală.

Nu este necesar să redea integral fiecare declarație, ci:

- să indice probele esențiale;
- să arate raționamentul logic între probe și concluzie;
- să permită verificarea soluției de către o instanță superioară sau prin căi de atac.

Or, este evident că, în prezenta speță, **motivarea hotărârii permite pe deplin înțelegerea clară a raționamentului instanței.**

Înainte de inițierea raționamentului, motivarea afirmă (pg. 110) că „*analizând actele și lucrările dosarului, având în vedere întregul material probator administrat în cursul procesului penal și menționat mai sus, instanța apreciază că învinuirea formulată de către Parchet împotriva celor trei inculpați nu se confirmă prin materialul probator, nefiind demonstrată existența faptelor imputate*”

Apoi, raționamentul soluției pleacă în mod corect (pg. 110) de la “obiectivele principale ale CNC prevăzute de cadrul legal, între care se regăsesc dezvoltarea industriei filmului, susținerea formării profesionale și încurajarea inițiativei private din domeniu, precum și promovarea unui sistem concurențial deschis de acces la modalitățile de credit financiar din Fondul cinematografic. **Finanțarea oferită de către CNC din Fondul cinematografic nu reprezintă un scop în sine, ci mai degrabă un mijloc care ar trebui să ducă la atingerea obiectivelor principale ale instituției.** “

A continuat cu analiza competențelor (pg. 111), în care îl include în mod corect și pe directorul economic care nu este parte în dosar, reținând că „*directorul economic este subordonat ierarhic directorului general și coordonează activitatea serviciului fond cinematografic precum și a compartimentului de organizare, derulare, monitorizare concursuri.*” A explicat modul de acordare a creditelor și competențele implicate în acest proces (pg. 111-112).

La pg. 112 se înserează: „*Producătorul declarat câștigător al unei sesiuni de selecție semnează cu C.N.C., un contract de creditare în baza căruia beneficiază de finanțarea aprobată. Durata rambursării creditului este de 10 ani (art. 55 alin. 3 din O.G. nr.39/2005), singura sursă din care C.N.C. este îndrituit să își recupereze banii fiind încasările/veniturile realizate de producția respectivă.”*

Prin această simplă propoziție, care se bazează pe art. 55, alin. 1 din OG 39/2005, motivația aruncă în aer întreg Dosarul, întrucât toate cele 118 acte materiale trase la indigo incriminează NERECUPERAREA ÎN JUSTIȚIE a creditului, ceea ce, iată, este ILEGAL chiar față de O.G. nr. 39/2005.

Tot la pg. 112, secvențialitatea raționamentului continuă: „Dacă până la finalul celor 10 ani beneficiarul creditului nu a rambursat suma acordată, C.N.C. va prelua, în baza unui protocol, dreptul de valorificare a filmului respectiv, până la recuperarea cuantumului nerambursat din valoarea creditului acordat. Preluarea se face pe baza unei „scrisori de acces” la laborator pentru efectuarea de noi copii (art. 55 alin. 3 din O.G. nr. 39/2005)”.

La pg 113, judecătorul analizează și pretinsa „încălcare a prevederilor art. 34 alin. 2, coroborat cu art. 48 alin. 3 din OG 39/2005 și art. 5 alin. 9 din aceeași ordonanță raportat la art. 9 alin. 2 din HG 1064/8.9.2005”, pentru așa-zisa „faptă de a nu fi pus în dezbaterea Consiliului de Administrație cazurile în care producătorii și-au încălcat obligațiile legale sau contractuale”, din care cauză nu ar fi fost „luate măsuri de restricționare a accesului la noi credite”. **Față de această acuzație, judecătorul analizează inexistența faptelor care – dacă ar fi existat – ar fi fost susceptibile de a atrage respectiva acuzație.** Prin această motivare, judecătorul desființează și această pretinsă infracțiune de neeligibilitate – care oricum a fost formulată într-o manieră care nu poate produce consecințe juridice.

La paginile 114-115 se analizează dispozițiile legale reținut a fi încălcate concluzionându-se, la pg. 115, ca **“nu s-a demonstrat că inculpații și-ar fi încălcat obligațiile care le reveneau în temeiul legii (înțeleasă lato sensu, fiind evident că lege în contextul cauzei de față se referă la OG nr. 39/2005”, făcându-se totodată „trimitere la declarațiile de martor expuse mai sus la pct. VI.”**

Astfel, analiza declarațiilor de martori reținute de către judecător, la care face trimitere în pg. 115 din sentință – referindu-se la declarațiile de martori „**expuse mai sus, la punctul VI**” - este făcută punctual începând cu pg. 79 a sentinței, fiind redată clar și punctual declarațiile de martor avute în vedere de judecător la pronunțarea soluției de achitare.

De asemenea, se face trimitere la **„declarațiile martorilor care au avut și calitatea de beneficiari ai finanțărilor oferite de Centru, cărora**

nu li s-au plătit sumele aferente tranșelor III și IV și că au trebuit să acționeze CNC în judecată în civil”

Oare aceasta nu este o motivație imbatabilă în sprijinul tezei că nu există prejudiciu? Oferind tranșa III și tranșa IV acestor producători – aflați în prejudiciu conf. Parchetului –, a adâncit Justiția „prejudiciul”? E posibil așa ceva? Evident că nu. Justiția nu a adâncit „prejudiciul” pentru că prejudiciul nu există. Nu poți să adâncești ceva ce nu există.

În finalul pg 116, motivația reține clar că *“sunt deosebit de relevante și declarațiile martorilor Iordan și Hură care au auditat activitatea CNC în timpul mandatului inculpatului Șerbănescu (martorul Iordan în calitate de auditor intern, iar martorul Hură în calitate de consilier de conturi) și care nu au observat deficiențe majore ale activității și cu atât mai puțin deficiențe de natură a încălca dispozițiile legale antamate de către Parchet în prezenta cauză.”*

Se poate mai clar decât atât? Ce alt motiv de „motivație insuficientă” mai poate inventa Parchetul? Apare evident că narativul „motivației insuficiente” este o modalitate din partea Parchetului de a mistifica instanța, de a o manipula în sensul retrimiterii în judecată a unei spețe care este deja în prescriere în ce îl privește pe Eugen Șerbănescu și, prin urmare, conf. Art. 16 alin. 1, lit. f) C.pr.pen., NU POATE FI TRIMISĂ ÎN REJUDECARE.

Tot la pagina 116, Tribunalul mai reține *„din declarațiile martorilor, coroborate cu dispozițiile OG 39/2005, că însăși noțiunea unui prejudiciu care să poată fi reținut este discutabilă din moment ce, ca urmare a expirării termenului de 10 ani și al nerestituirii sumelor de către beneficiari, aceștia sunt obligați să renunțe la exploatarea filmului – implicit la drepturile patrimoniale care derivă din acesta –, exploatarea fiind continuată de către Centru.”*

În primul paragraf al pg. 117, *“Tribunalul își însușește și punctele de vedere exprimate de către martorii Giurgiu Tudor, Vasile Nicolae și Ciulea Thomas în sensul că prin activitatea sa, CNC este de o importanță*

deosebită pentru producerea de filme în România, că până la urmă toate filmele s-au produs, sunt realizate fizic, a fost depusă copia standard, sunt în exploatare, și că toate acestea reprezintă chiar însuși scopul existenței acestui Centru Național al Cinematografiei.”

Iar în următorul paragraf se spune: “ În ceea ce privește dispozițiile art. 53 din ordonanță, observăm că inculpatul Șerbănescu s-a încadrat în limitele de activitate care îi sunt permise de acest articol (prin prisma conduitei concret imputate), iar în privința celorlalte două inculpate nu sunt stabilite direct obligații de serviciu prin acest text. Nu se reține prin urmare vreo îndeplinire defectuoasă a obligațiilor legale.”

Astfel, întreaga motivare a judecătorului fondului permite înțelegerea clară a raționamentului instanței.

In ceea ce privește motivul oral prin care e invocat faptul că dispozitivul sentinței nu respectă dispozițiile art. 404 alin.1, se impune să observăm, în primul rând, faptul că Apelul oral solicită trimiterea cauzei spre rejudecare în temeiul art. 425 indice 1 alin. 7 lit.b teza a II-a C. Pr. Pen., care reglementează CONTESTATIA, iar nu apelul.

Dar, după cum trimiterea spre rejudecare este fals întemeiată, la fel de fals este întemeiat și motivul tentativei de trimitere.

Art. 404 C.pr.pen. reglementează conținutul dispozitivului.

(1) Dispozitivul trebuie să cuprindă datele prevăzute la art. 107 privitoare la persoana inculpatului, soluția dată de instanță cu privire la infracțiune, indicându-se denumirea acesteia și textul de lege în care se încadrează, iar în caz de achitare sau de încetare a procesului penal, și cauza pe care se întemeiază potrivit art. 16, precum și soluția dată cu privire la soluționarea acțiunii civile.

Or, dispozitivul sentinței TB cuprinde toate aspectele obligatorii, singurul aspect neînțeleș de Parchet ar fi acela că

judicatorul afirmă că dispune achitarea „**cu privire la întreaga acuzație penală pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriul din data de 27.8.2020**” (fără a mai înșira pe aproape 200 de pagini cele 118 acte materiale invocate), formularea **circumscriindu-se pe deplin dispozițiilor art. 404 alin. 1.**

Într-adevăr, formularea „**În baza art. 396 alin. 1, alin. 5, raportat la art. 16 alin.1. lit. a) a C.pr.pen. achită inculpatul ȘERBĂNESCU EUGEN (...) cu privire la întreaga acuzație penală pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriul din data de 27.8.2020**” se circumscrie pe deplin exigenței de a indica “**denumirea acesteia și textul de lege în care se încadrează**”, în condițiile în care a făcut în mod clar trimitere la “**întreaga acuzație penală pentru care inculpatul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul din data de 27.8.2020**”

Pretextul ieftin de a se transcrie - ca la grădiniță - fiecare acuzație corespunzătoare fiecărui act material este o altă pretenție artificială/gratuită/mistificatoare a DNA, în practică pe cât de redundantă, pe atât de inutilă, întrucât TIPICUL ȘI FORMULAREA ACUZĂRII SUNT IDENTICE PENTRU TOATE CELE 118 ACTE MATERIALE DE ABUZ ÎN SERVICIU, fiind ca trase la indigo.

În sfârșit, în ceea ce privește solicitarea din extensia orală a Apelului de a se menține măsura sechestrului asigurator asupra bunurilor lui Eugen Șerbănescu, o apreciem ca INADMISIBILĂ în condițiile în care măsura sechestrului asigurator A FOST REVOCATĂ prin sentința de achitare de la Tribunalul București, astfel că nu se poate menține ceva ce anterior a fost revocat.

Având în vedere toate considerentele menționate mai sus, vă rugăm să analizați toate aspectele de nelegalitate invocate în vederea pronunțării unei hotărâri legale.

Cu stimă,
Eugen Șerbănescu
Prin av. Adrian Cătălin Halas